

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.,** zast. JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem, se sídlem Nad Zátiším 22, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha IV**, se sídlem U Plynárny 2, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2011, č. j. 10 Ad 28/2010 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 1. 2011, č. j. 10 Ad 28/2010 - 38, odmítl žalobu a návrh na vydání předběžného opatření. V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ředitele žalované ze dne 10. 11. 2010, č. j. ORIV-148-4/ČJ-2010-0014KR, kterým byly podle § 203 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) zamítnuty námitky žalobce proti jeho služebnímu hodnocení ze dne 4. 11. 2010, a kterým bylo napadené služební hodnocení potvrzeno. Podle závěru služebního hodnocení ze dne 4. 11. 2010 žalobce dosahuje dobrých výsledků.

Dále soud uvedl, že žalobu nemohl věcně projednat, neboť služební hodnocení policisty není rozhodnutím přezkoumatelným soudem. Tento závěr byl zaujat judikaturou představovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 1/2005 - 44, již v souvislosti s předcházejícími právními úpravami týkajícími se služebního poměru policistů. Služební hodnocení samo o sobě nezakládá, nemění, ani neruší žádná

subjektivní oprávnění či povinnosti. Skutečnost, že zákonodárce umožnil služební hodnocení přezkoumat v režimu řízení o námitkách, na jeho charakteru ničeho nemění a není rozhodující. To, že služební hodnocení není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., podle soudu vyjadřuje i rozdílný systém nápravných prostředků, kterým jsou v případě služebního hodnocení námitky, zatímco u skutečných rozhodnutí je opravným prostředkem v pravém slova smyslu odvolání. Ačkoliv žalovaná o námitkách rozhodla „rozhodnutím“, tak toto formální označení nezakládá přípustnost soudního přezkumu, neboť jemu podléhají pouze ty úkony správních orgánů, které zasahují do sféry subjektivních práv a povinností. Závěrem soud uvedl, že služební hodnocení může představovat jeden z podkladů, z nichž služební funkcionář vychází při svém rozhodování o právech a povinnostech policisty, samo o sobě však práva ani povinnosti nezakládá. Protože soud odmítl žalobu, z téhož důvodu odmítl i návrh na vydání předběžného opatření.

Ve včas podané kasační stížnosti a v jejích doplněních žalobce (dále též „stěžovatel“) namítl, že soud měl žalobu věcně projednat s ohledem na specifika konkrétního případu a nikoliv ji paušálně odmítnout s poukazem na judikaturu. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s judikaturou, kterou soud aplikoval, jež navíc řešila odlišnou situaci, než je tento konkrétní případ. Podle stěžovatele šlo v jeho případě o to, že se přihlásil do výběrového řízení, přičemž potřeboval služební hodnocení. To mu bylo vydáno, nicméně se závěrem „dosahuje dobrých výsledků“, což ho podle § 22 odst. 2 služebního zákona z výběrového řízení vyřadilo, neboť pro účast na výběrovém řízení se podle tohoto ustanovení vyžaduje minimálně služební hodnocení se stupněm „dosahuje velmi dobrých výsledků“. Služebním hodnocením tak výběrové řízení pro stěžovatele skončilo. V takovém případě ovšem neobstojí závěr soudu, že služební hodnocení představuje podklad pro rozhodnutí služebního funkcionáře. Navíc, o výsledku výběrového řízení se vydává rozhodnutí pouze tomu, kdo jej vyhrál. V této souvislosti stěžovatel poukázal na prvek subjektivismu v případě vyhotovování služebního hodnocení a na možnost jeho zneužití spojenou s případným protěžováním či poškozováním policistů. Stěžovatel proto zdůraznil, že jeho služební hodnocení s výsledkem „dosahuje dobrých výsledků“ v důsledku porušuje jeho právo na služební postup. Dále poznamenal, že v jeho případě je žalobní legitimace dána i § 77 odst. 9 služebního zákona, neboť při udělování služebního hodnocení byl diskriminován. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2011, č. j. 10 Ad 28/2010 - 38, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala obecně na průběh služebního hodnocení a jeho právní úpravu. Dále zmínila konkrétní hodnocení stěžovatele a jeho důvody. Ke stěžovatelem zmiňovanému výběrovému řízení na volné služební místo vrchního komisaře služby kriminální policie a vyšetřování obvodního ředitelství žalovaná uvedla, že se do něj přihlásili tři kandidáti, včetně stěžovatele. Podle žalované *„dva uchazeči splnili všechny zákonem stanovené požadavky, jeden uchazeč, por. P. K., nesplnil podmínku § 22 odst. 2 a 3 zákona, kterou je dosahování velmi dobrých výsledků ve výkonu služby podle služebního hodnocení. Dne 14. 1. 2011 byli … všichni tři kandidáti vyrozuměni o termínu konání výběrového řízení a vyzváni k osobní účasti na tomto řízení. Dne 24. 1. 2011 se … por. Mgr. P. K., omluvil z účasti na výběrovém řízení … Samotné výběrové řízení se uskutečnilo dne 27. 1. 2011, kdy byl na začátku jednání komise … por. Mgr. P. K., z výběrového řízení vyřazen*

z důvodu nesplnění zákonem stanovené podmínky.“. Jinak se žalovaná neztotožnila s dalšími námitkami a tvrzeními stěžovatele. Proto navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přičemž je toho názoru, že žaloba byla věcně projednatelná, neboť směřovala vůči rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud však, ve shodě s Městským soudem v Praze, tento názor nesdílí.

Nejvyšší správní soud předně uvádí obecná východiska, z nichž při posuzování této věci vycházel. Má za to, že lze i v tomto případě použít rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003 - 102, týkající se vymezení charakteru služebního poměru příslušníka Policie České republiky, byť ve vztahu k předcházející úpravě provedené zákonem č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „*věci vyplývající ze služebního poměru příslušníků Policie České republiky upraveného výše citovaným zákonem nejsou věcmi pracovními, ani je nelze pro jejich povahu považovat za věci soukromoprávní. Služební poměr byl charakterizován jako institut veřejného práva, byl považován za právní poměr státně zaměstnanecký. Důvody byly spatřovány v tom, že vzniká mocenským aktem služebního funkcionáře a po celou dobu svého průběhu se výrazně odlišuje od poměru pracovního, který je naopak typickým poměrem soukromoprávním, jehož účastníci mají rovné postavení. To se projevuje v právní úpravě služební kázně, možnosti ukládat kázeňské odměny a tresty, omezené možnosti propuštění, úpravě služebního volna, nárocích na dovolenou, zvláštními nároky při skončení služebního poměru a také zvláštními ustanoveními o řízení před služebními funkcionáři. Právní povaha služebního poměru příslušníka Policie České republiky musí postihnout zvláštní povahu „zaměstnavatele“ jako primárního nositele veřejné moci, potřebu pevného začlenění policisty do organismu veřejné moci a účast na jejím výkonu, ba dokonce - při výkonu státní správy - i tvorbu vůle státu. Tato potřeba zasahuje tak daleko, že tu nejde o modifikaci soukromoprávního pracovního poměru, ale u některých kategorií veřejných a zvláště státních zaměstnanců o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva.*“. Podle Nejvyššího správního soudu je stěžovatel příslušníkem ozbrojeného bezpečnostního sboru, k němuž je ve služebním poměru, který se vyznačuje řadou specifik. Jedním z nich je i institut služebního hodnocení, o jehož právní povahu, resp. otázku soudního přezkumu v nyní posuzované věci jde. Rovněž i z povahy služebního poměru vyplývá, že neexistuje právo na služební postup v takovém rozsahu a významu, jak se stěžovatel v kasační stížnosti domnívá.

V uvedených intencích je třeba nazírat i na stěžovatelovu námitku ohledně tvrzené diskriminace a z ní plynoucí žalobní legitimace. Podle Nejvyššího správního soudu není názor stěžovatele správný. Podstata diskriminace spočívá v jiných skutečnostech, než je „prosté“ udělení služebního hodnocení s určitým výsledkem. Stěžovatel přitom neuvedl žádnou konkrétní skutečnost - diskriminační znak (kupř. věk, sexuální orientace, barva

pleti, apod.) - ohledně níž mělo k jeho údajné diskriminaci dojít. Navíc, jak vyplývá z obsahu § 77 odst. 9 služebního zákona, oblast diskriminace a její možné následky řeší civilní soudy a nikoliv soudy působící ve správním soudnictví. Z toho důvodu je tato námitka nedůvodná.

Jak vyplývá z § 22 odst. 2 služebního zákona, do výběrového řízení na služební místo se může mj. přihlásit příslušník, který dosahuje alespoň velmi dobrých výsledků ve výkonu služby. Uvedené ustanovení tedy stanovuje jako podmínku k účasti ve výběrovém řízení určitý výsledek služebního hodnocení. V návaznosti na to stěžovatel požádal ve smyslu § 203 odst. 5 služebního zákona o provedení služebního hodnocení. Hodnotitel vydal dne 4. 11. 2010 služební hodnocení, podle jehož závěru stěžovatel dosahuje dobrých výsledků ve výkonu služby.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že služební hodnocení ve smyslu § 22 odst. 2 služebního zákona plní roli podkladu pro výběrové řízení. Navíc, jak vyplývá z vyjádření žalované, stěžovatel se do výběrového řízení přihlásil, bylo s ním jednáno jako s jedním z kandidátů, přičemž až posléze byl z dalšího konání výběrového řízení vyloučen pro nesplnění zákonné podmínky. Stěžovatel tak nebyl z výběrového řízení vyřazen již předem a automaticky, jak v kasační stížnosti uvádí. Služební hodnocení v tomto případě skutečně naplnilo roli podkladu, o kterém se ostatně zmiňuje i § 203 odst. 2 služebního zákona, podle něhož „*služební hodnocení je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru.*“. Služební hodnocení s určitým výsledkem je jedním z řady dalších posuzovaných faktorů v rámci výběrového řízení. Závěr o podkladové povaze služebního hodnocení je přitom obsažen i v judikatuře představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 1/2005 - 44, www.nssoud.cz, na jejíž závěry příhodně poukázal i Městský soud v Praze. Samo o sobě služební hodnocení tedy přímo nezasahuje do práv a povinností, a proto nemá charakter rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž představuje podklad pro budoucí rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Ostatně i ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2008, č. j. 4 Ads 143/2003 - 55, www.nssoud.cz, vyplývá, že ustanovování policistů na volná služební místa je záležitostí mj. služebního hodnocení, organizace a potřeb Policie ČR, nedotýká se žádného základního práva a svobody.

Ačkoliv zákonodárce umožnil služební hodnocení přezkoumat v režimu řízení o námitkách, na jeho charakteru to nic nemění. Dále i když žalovaná o námitkách rozhodla „rozhodnutím“, tak toto formální označení nezakládá přípustnost soudního přezkumu, neboť jemu podléhají pouze ty úkony správních orgánů, které zasahují do sféry subjektivních práv a povinností. Na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že není předmětem nynějšího posouzení, zda stěžovatel může brojit proti výsledku výběrového řízení samotného, resp. zda lze jeho výsledek napadnout a přezkoumat soudem. Předmětem soudního přezkumu totiž bylo v dané věci služební hodnocení, a nikoliv výsledek výběrového řízení.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze postupoval správně, když žalobu odmítl. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak nebyl dán. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu